

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7Ek/1283/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119344412
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119344412.5

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: ALFEX, a.s., so sídlom: Zvolenská cesta 5, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36035947, právne zast.: JUDr. Lubomír Messinger, advokát, Skuteckého 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 14225115, proti povinnému: S. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom: E. XXX/XX, XXX XX G., zast. AK JUDr. Andrea Slezáková s.r.o., 974 01 Banská Bystrica, Robotnícka 10, IČO: 36860999, v mene ktorej koná konateľka: JUDr. Andrea Slezáková, advokátka, o vymoženie 58.521,82 Eur s prísl., v exekúcii vedenej pred súdnym exekútorom Mgr. Pavel Mika, Dukelských hrdinov 16, 960 01 Zvolen, IČO: 30790689, pod sp. zn. 305EX 451/19, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o návrhu povinného na prerušenie konania, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/1283/2019 zo dňa 29. apríla 2020, takto

rozhodol:

- I. Sťažnosť povinného zamieta.
- II. Návrh povinného na prerušenie konania zamieta.
- III. Oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/1283/2019 zo dňa 29. apríla 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol podľa § 61I ods. 3 Exekučného poriadku.

2. Súd vychádzal zo zistení, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 05.08.2019 domáhal od povinného vymoženía istiny 58.521,82 Eur s príslušenstvom na podklade rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60Cb/163/2013-445 zo dňa 29.11.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.12.2018 a vykonateľnosť dňa 28.12.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/26/2019-551 zo dňa 26.06.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.08.2019 a vykonateľnosť dňa 06.08.2019 (ďalej len „exekučný titul“ a „návrh na vykonanie exekúcie“). Súd po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie a jeho príloh vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi Mgr. Pavlovi Mikovi, Dukelských hrdinov 16, 960 01 Zvolen, IČO: 30790689 (ďalej len „súdny exekútor“), ktorý vedie exekúciu pod sp.zn. 305EX 451/19.

3. Dňa 15.04.2020 súdny exekútor predložil súdu na rozhodnutie súdu návrh povinného na zastavenie exekúcie a návrh povinného na odklad exekúcie. Povinný navrhol zastaviť exekúciu súdom v celom rozsahu v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku pre prítomnosť skutočností brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu. O odklad exekúcie povinný žiadal v zmysle § 61h ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, pretože sa bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho a pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky. Za tzv. inú skutočnosť, ktorá bráni vymáhateľnosti exekučného titulu povinný považoval skutočnosť, že dňa 19.08.2019 podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie proti rozsudku Krajského súdu

v Banskej Bystrici sp. zn.: 41Cob/26/2019 zo dňa 26.06.2019 a v dovolaní tiež navrhol odloženie vykonateľnosti tohto rozhodnutia. Dôvodne tak predpokladá odloženie vykonateľnosti exekučného titulu. V dôsledku procesného postupu bude vydanie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR trvať určitú dobu, čím povinný považuje svoje postavenie za ohrozené a neisté. Povinný v podanej sťažnosti ďalej namietal, že neuznáva predmetný exekučný titul - rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 41Cob/26/2019-551 z dôvodu, že v danej veci záviselo rozhodnutie súdu od vyriešenia a posúdenia právnych otázok, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici podľa názoru povinného posúdil nesprávne, a to, že v predmetnej veci bolo potrebné aplikovať namiesto všeobecného ustanovenia Obchodného zákonníka zakotveného v § 391 ods. 1 osobitné ustanovenie § 392 ods. 1 Obchodného zákonníka. Povinný ďalej doplnil, že v súvislosti s podaným dovolaním podal na Okresný súd Banská Bystrica k sp. zn. 60Cb/163/2013-445 návrh na oslobodenie od platenia súdneho poplatku za podanie dovolania z dôvodu, že poplatok povinný nebol schopný zaplatiť, pretože nedisponuje ani takými finančnými prostriedkami, ktoré by postačovali na jeho zaplatenie. Nie vlastnou vinou sa povinný dostal do veľmi ťažkej a zložitej finančnej situácie, a to aj s ohľadom na súvisiaci súdny spor, ktorý sa viedol dlhé roky, čo finančne a psychicky zaťažilo povinného a celú jeho rodinu. Obchodní partneri povinného mu neuhádzali riadne a včas pohľadávky, preto sa dostal do situácie, kedy ani on nie je schopný uhrádzať všetky záväzky, pričom jeden z bývalých obchodných partnerov povinnému neuhradil vysokú sumu 20.000,- Eur, k čomu súdny exekútor povinnému oznámil, že v exekučnom konaní sa nepodarilo nič vymôcť. Povinný je v súčasnosti starobný dôchodca, podal žiadosť o ukončenie podnikania s ohľadom na svoj vysoký vek, nepriaznivý zdravotný stav a samotnú ťažkú situáciu na trhu v oblasti montáže a údržby elektrických zariadení (málo zákaziek, silná konkurencia medzi podnikateľmi). Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 60Cb/163/2013 zo dňa 30.08.2019 vyhovel návrhu povinného a priznal mu oslobodenie od súdneho poplatku za podané dovolanie v plnom rozsahu, nakoľko to odôvodňujú pomery povinného. Jeho súčasné majetkové pomery tak odôvodňujú, aby súdny exekútor rozhodol o odložení exekúcie na dobu tri mesiace od podania žiadosti - návrhu na zastavenie exekúcie v zmysle § 61h ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku (ďalej len „prvý návrh na zastavenie exekúcie a prvá žiadosť o odklad exekúcie“).

4. Dňa 16.04.2020 predložil súdny exekútor súdu aj opakovanú žiadosť povinného o odklad exekúcie v spojení s opakovaným návrhom na zastavenie exekúcie. Povinný tu uviedol rovnaké dôvody ako v prvom návrhu na zastavenie exekúcie a prvej žiadosti o odklad exekúcie. Nad rámec svojich skorších podaní v tejto veci žiadal, aby súdny exekútor odložil exekúciu do doby rozhodnutia najvyššieho súdu o jeho návrhu na odklad vykonateľnosti a rozhodnutia o jeho podanom dovolaní vedenom NSSR pod č.k. 2Obdo/65/2019. Povinný doplnil aj tú skutočnosť, že trestným rozkazom vydaným Okresným súdom Banská Bystrica dňa 17.09.2019 pod sp. zn. 7T 56/2019 bol konateľ žalobcu - Milan Bagačka uznaný vinným zo spáchania trestného činu podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona pre marenie spravodlivosti a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 36 mesiacov. Uvedenej trestnej činnosti sa podľa povinného konateľ oprávneného dopustil priamo v súvislosti so súdnym konaním (obchodným sporom), v ktorom povinný podal aj dovolanie na NSSR. Povinný má preto za to, že je tu dôvod na zastavenie exekúcie v celom rozsahu, nakoľko sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, respektíve sú splnené podmienky pre odklad exekúcie do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o odklade vykonateľnosti a rozhodnutia o podanom dovolaní vedenom na NSSR pod č.k. 2Obdo/65/2019. Spolu s konštatovaným podaním súdu predložil dovolanie adresované Najvyššiemu súdu SR zo dňa 19.08.2019, návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia zo dňa 18.11.2019 a podací lístok (ďalej len „opakovaný návrh na zastavenie exekúcie a opakovaná žiadosť o odklad exekúcie“).

5. Oprávnený vo svojom vyjadrení zo dňa 23.09.2019 s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nesúhlasil. Uviedol, že o podanom dovolaní povinného sa dozvedel len z návrhu na zastavenie exekúcie a nemal možnosť sa doposiaľ k nemu vyjadriť. Podanie dovolania oprávnený nepovažuje za skutočnosť, ktorá bráni vymáhateľnosti exekučného titulu. Exekučný titul je právoplatný a vykonateľný a až keď rozhodne Najvyšší súd SR o dovolaní povinného a dôjde k zrušeniu exekučného titulu, uvedená skutočnosť môže byť dôvodom na zastavenie exekúcie, nie však samotné podanie dovolania. Oprávnenému nebolo zrejmé, na základe čoho povinný predpokladá, že vykonateľnosť exekučného titulu bude odložená. Oprávnený prostredníctvom svojho právneho zástupcu listom zo dňa 01.08.2019, teda ešte pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie, vyzval povinného na splnenie rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41Cob/26/2019 a na zaplatenie dlžnej sumy 58.521,82 Eur s príslušenstvom. Listom zo dňa 19.08.2019 povinný oznámil právnenému zástupcovi oprávneného,

že nie je schopný uvedenú sumu zaplatiť a nárok považuje za sporný. Oprávnený pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie zistil, že povinný bol ku dňu 12.07.2019 vlastníkom nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. 7412, k.ú. Banská Bystrica, a to parcely registra „C“ č. 4106/23 a 4106/30, zastavané plochy a nádvoria a stavby umiestnenej na parc.č. 4106/23, súp. číslo 4198, nebytová prevádzková budova (ďalej spolu aj ako „Pozemky a stavba alebo Nehnuteľnosti“), na adrese Majerská cesta 4198/134, Banská Bystrica. Z LV č. 7412 vyplýva, že vlastníkom nehnuteľností je EV-mont, s.r.o., Rakytovská cesta 6C, Banská Bystrica, IČO: 46 736 417 a ako titul nadobudnutia je uvedený: „kúpna zmluva V3826/2019 zo dňa 12.07.2019-čz 2714/2019. Spoločnosť EV-mont, s.r.o. podniká v oblasti služieb týkajúcich sa elektrických zariadení. Povinný a EV-mont, s.r.o. sa poznajú a dlhodobo spolupracujú v uvedenej oblasti. Jediný spoločník a jeden z konateľov spoločnosti žalovaného Ing. Peter Varáček, bytom Čerešňová 35, Banská Bystrica, je zároveň manžel dcéry povinného Ing. Jany Varáčkovej rod. Uhríkovej, bytom Laurinská 571/17, Badín. Podľa výpisu z obchodného registra spoločnosti ELEKTROPROGRESS s.r.o., Banská Bystrica, IČO: 52 459 331 bola založená dňa 15.06.2019 a má sídlo na Majerskej ceste č. 4198/134, t.j. v budove, ktorá je zapísaná na LV č. 7412 a bola vo vlastníctve povinného a v súčasnosti je vo vlastníctve spoločnosti EV-mont, s.r.o.. Jediným spoločníkom a jedným z konateľov spoločnosti ELEKTROPROGRESS s.r.o. je Ing. Miroslav Uhrík, bytom Laurinská 571/17, Badín, ktorý je synom povinného. Rovnako aj na webovej stránke spoločnosti ELEKTROPROGRESS s.r.o. je uvedené, že svoju prevádzku má zriadenú v budove na Majerskej ceste č. 4198/134, zapísanej na LV č. 7412. Oprávnený má za to, že v danom prípade sa jedná o pokračovanie v predmete podnikania povinného. K predaju nehnuteľností zapísaných na LV č. 7412 došlo podľa názoru oprávneného s cieľom ukrátiť uspokojenie pohľadávky oprávneného. Ak povinný odpredal nehnuteľnosti zapísané na LV č. 7412 za dohodnutú kúpnu cenu, ktorú aj zrejme obdržal, tak by mal mať dostatok finančných prostriedkov na úhradu pohľadávky; a nie tvrdiť, že nie je v jeho schopnostiach a možnostiach dlžnú sumu uhradiť a požiadať súd aj o oslobodenie od súdneho poplatku za podanie dovolania. Tvrdenia povinného považuje oprávnený za zavádzajúce a účelové. Na preukázanie svojich tvrdení súdu predložil internetový výpis z obchodného registra spoločnosti EV-mont s.r.o. a ELEKTROPROGRESS s.r.o., kópiu z webovej stránky spoločnosti ELEKTROPROGRESS s.r.o.. S prihliadnutím na zistené skutočnosti podal oprávnený dňa 26.08.2019 voči spoločnosti EV-mont, s.r.o. žalobu o určenie neúčinnosti právneho úkonu a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Konania sú vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 63Cb/89/2019 a sp. zn. 17C/59/2019. Oprávnený ďalej zistil, že povinný je vlastníkom aj ďalších nehnuteľností zapísaných na LV č. 733, k.ú. Ľubietová: pozemok parc.č. EKN 3480 a na LV č. 812 parc. č. EKN 2190, v podiele 1/8. Povinný mal záujem previesť aj vlastníctvo uvedených nehnuteľností na tretiu osobu; na LV č. 733 a na LV č. 812 bola vyznačená plomba na základe V- 4047/2019. Ešte pred povolením vkladu vlastníckeho práva na základe V- 4047/2019 sa na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie a Upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie č. 305EX 451/19-16, zo dňa 09.09.2019 súdneho exekútora Mgr. Pavla Miku, vyznačila na LV č. 766 a LV č. 812 k.ú. Ľubietová poznámka o zákaze nakladania s nehnuteľnosťami - č.z. 219/2019. Na základe uvedeného nebol katastrálnym odborom Okresného úradu Banská Bystrica povolený vklad vlastníckeho práva z povinného na tretiu osobu, o čom oprávnený predložil súdu ako dôkaz internetové výpisy z LV č. 733 a č. 812, k.ú. Ľubietová z 20.09.2019. Povinný oznámil dňa 11.07.2019 živnostenskému úradu v Banskej Bystrici skončenie podnikania ku dňu 31.10.2019 a zároveň podľa zistení oprávneného previedol a prevádza postupne všetku svoju činnosť a svoj hnutel'ný majetok slúžiaci na podnikanie na spoločnosť ELEKTROPROGRESS s.r.o., v ktorej je jediným spoločníkom a jedným z konateľov syn povinného, a preto je oprávnenému zrejme, že povinný vykonáva úkony smerujúce k zmenšeniu svojho majetku, čím je významne ohrozené vymożenie pohľadávky oprávneného (dôkaz: potvrdenie o ukončení podnikania z 11.07.2019). Pokiaľ povinný tvrdí, že sa bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho a príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky, toto tvrdenie oprávnený považuje za účelové, nezakladajúce sa na pravde. Povinný úmyselne a vedome (nie bez svojej viny), s cieľom ohroziť, resp. znemožniť vymáhateľnosť pohľadávky oprávneného, vykonal úkony smerujúce k zmenšeniu svojho majetku. Čestné vyhlásenie povinného o pravdivosti a úplnosti údajov, uvedené vo vyplnenom tlačive pre dokladovanie pomerov strany konania, ktorá navrhuje priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, je preto podľa oprávneného rovnako nepravdivé (dôkaz: tlačivo pre dokladovanie pomerov pre oslobodenie od súdnych poplatkov, podpísané povinným). K argumentácii povinného, že jeho obchodní partneri mu neuhrádzali riadne pohľadávky v lehote splatnosti, a teda sa dostal do situácie, kedy nie je schopný uhrádzať všetky záväzky, oprávnený uviedol, že povinný k tomuto nepriložil žiaden dôkaz na podporu svojho tvrdenia. Podľa názoru oprávneného, povinný nemá záujem - nechce uhradiť záväzok na základe vykonateľného exekučného titulu a vykonáva úkony k zmenšeniu svojho majetku,

aby znemožnil uspokojenie pohľadávky oprávneného. Návrh povinného na zastavenie exekúcie je preto podľa oprávneného nedôvodný, pretože podanie dovolania nie je inou skutočnosťou, ktorá bráni vymáhateľnosti exekučného titulu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Rovnako aj žiadosť povinného podľa § 61h ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku o odklad exekúcie na dobu 3 mesiacov je účelová, lebo nie je pravdou tvrdenie, že sa povinný bez svojej viny ocitol prechodne v postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre povinného a príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky (ďalej len „vyjadrenie oprávneného k prvému návrhu na zastavenie exekúcie a prvej žiadosti o odklad exekúcie“).

6. Súd po preskúmaní právneho a skutkového stavu veci dospel k záveru, že návrh povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 09.09.2019 nie je dôvodný. Svoj záver odôvodnil tým, že súd môže prihliadať len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku vymáhaného nároku. Pokiaľ ide o skutkové okolnosti, ktoré nastali pred vydaním exekučného titulu (úkony, dokumenty, právny stav atď., ktoré súvisia s vydaním exekučného titulu a týkajú sa obdobia pred vydaním exekučného titulu), tieto v návrhu na zastavenie exekúcie nemôžu byť namietané. Okolnosti, ktoré vznikli pred vydaním exekučného titulu, sa môžu uplatniť v základnom konaní, nie vo vykonávacom konaní. V exekučnom konaní sa poskytuje ochrana judikovanému právu. Pokiaľ teda povinný v návrhu na zastavenie exekúcie tvrdil, že namieta a neuznáva exekučný titul, na podklade ktorého sa vedie predmetné exekučné konanie, uvedená skutočnosť nemôže byť dôvodom na nápravu v exekučnom konaní. K argumentácii povinného v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 09.09.2019 o nesprávnej aplikácii právnych predpisov premlčania v obchodnom práve zo strany Krajského súdu v Banskej Bystrici v exekučnom titule súd preto poukázal na skutočnosť, že ako exekučný súd nie je príslušný skúmať hmotnoprávnu správnosť exekučných titulov, resp. preskúmavať vecnú správnosť rozhodnutí (vrátane postupu orgánu) vydaných v základnom konaní. Obsahom týchto rozhodnutí je viazaný a musí z nich vychádzať, prípadné vady základného konania (aj vtedy, ak by existovali), sa do exekučného konania neprenášajú. To teda znamená, že vytýkané nedostatky v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu (NS ČR 20 Cdo 1940/2008). Nerešpektovanie exekučného titulu by totiž znamenalo „nepripustnú nápravu“ vykonávaného rozhodnutia (uzn. Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 95/2010 zo dňa 22.06.2010). Zároveň súd konštatoval, že oprávnený si svoj nárok na vymoženie judikovaného nároku uplatnil v premlčacej dobe. Z platného právneho poriadku vyplýva, že do vykonateľnosti rozhodnutia pri jeho napadnutí mimoriadnym opravným prostriedkom môže byť primárne zasiahnuté len tými orgánmi, ktoré o uvedených prostriedkoch nápravy konajú a rozhodujú. V tomto prípade ide o najvyšší súd, ktorý má rozhodnúť o dovolaní a zároveň môže odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia. Aj keby povinný predložil súdu právoplatné rozhodnutie o odklade vykonateľnosti rozhodnutia (exekučného titulu), súd by pri ďalšom postupe musel prihliadať aj na to, že odklad vykonateľnosti má len dočasný charakter. Z tohto dôvodu aj ďalší procesný postup musí zodpovedať jeho dočasnosti a nie je preto bez ďalšieho dôvodom na to, aby súd vyhovel návrhu na zastavenie exekúcie. Preto súd dospel k záveru, že ani v tomto smere nie je možné návrhu povinného vyhovieť, nakoľko podanie dovolania nemá samo osebe žiaden vplyv na vykonateľnosť a právoplatnosť exekučného titulu. Súd sa preto plne stotožnil s vyjadrením oprávneného, že podanie dovolania nie je samo osebe inou skutočnosťou, ktorá bráni vymáhateľnosti exekučného titulu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Súd ďalej doplnil, že o dôvodoch odkladu exekúcie rozhoduje súdny exekútor podľa § 61h Exekučného poriadku, nie súd v rámci rozhodovania o návrhu na zastavenie exekúcie. Je teda v kompetencii súdneho exekútora, aby rozhodol v intenciách § 61h ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, či sú na základe dôvodov uvádzaných povinným splnené podmienky pre odklad exekúcie. Súd tak pri rozhodovaní o prvom návrhu na zastavenie exekúcie nezistil žiadny z dôvodov na zastavenie exekúcie v rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. a) až d) Exekučného poriadku. Nakoľko súdny exekútor postúpil súdu predpísaným spôsobom podľa § 61k ods. 5 Exekučného poriadku v poradí iba prvý návrh na zastavenie exekúcie zo dňa 09.09.2019, ku ktorému sa vyjadril oprávnený tak, že s týmto návrhom nesúhlasí, rozhodoval súd týmto uznesením len o v poradí prvom návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 09.09.2019 s tým, že o následnom - opakovanom návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 02.12.2019 rozhodne súd samostatným uznesením.

7. Voči tomuto uzneseniu podal povinný dňa 13. 05. 2020 sťažnosť, v ktorej sa domáhal zastavenia exekúcie z dôvodu podľa ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku v platnom znení, nakoľko sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. V plnom rozsahu zotrval na skutočnostiach a dôvodoch, ktoré uviedol v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 09.09.2019 a tak isto aj v opakovanom návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 02.12.2019, pričom však upriamil pozornosť

súdu na skutočnosť, že tak isto súdnemu exekútorovi a aj súdu zaslal návrh na prerušenie exekučného konania zo dňa 04.12.2019 v zmysle § 200 Exekučného poriadku v platnom znení v spojení s §162 ods. 1 písm. a/ CSP a §164 CSP v platnom znení a navrhol, aby súd prerušil exekučné konanie vedené pod č.k. 7Ek/1283/19 a to až do právoplatného skončenia konania vedeného pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod č.k. 2Obdo/65/2019, pričom o týchto návrhoch do dnešného dňa rozhodnuté nebolo. Za iné skutočnosti predpokladané ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku titulu povinný považuje skutočnosť, že v danom prípade sa jedná o mimoriadne vysokú sumu, ktorá je pre neho likvidačná a o neoprávnenosti uplatňovanej sumy v rámci exekučného konania vedeného pod č.k. 7Ek/1283/19 svedčí aj vydanie trestného rozkazu Okresným súdom Banská Bystrica dňa 17.09.2019 pod sp. zn. 7T 56/2019, ktorým bol konateľ žalobcu - Milan Bagačka uznaný vinným zo spáchania trestného činu podľa §344 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona - marenie spravodlivosti. Tento trestný čin podľa povinného priamo súvisí s pohľadávkou uplatňovanou v tomto exekučnom konaní. V súčasnosti prebieha hlavné pojednávanie v danej veci, pričom v dôsledku pandémie koronavírusu sa súdne pojednávanie predĺžilo. Podľa povinného absolútne bez akýchkoľvek pochybností ide na základe vyššie uvedeného o tzv. inú skutočnosť predpokladanú ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku v platnom znení. Práve za konanie konateľa žalobcu Milana Bagačku v priebehu súdneho konania, z ktorého pochádza exekučný titul, na základe ktorého si oprávnený odvodzuje svoj nárok v tomto exekučnom konaní, bol proti konateľovi žalobcu vydaný trestný rozkaz a súd ho uznal vinným. Uvedené predsa nemôže ostať bez povšimnutia a určite podľa názoru povinného ide v tomto prípade o tak závažnú novú skutočnosť, ktorá odôvodňuje zastavenie exekúcie v celom rozsahu v zmysle ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku v platnom znení. Navrhol, aby súd do konania pripojil trestný spis Okresného súdu Banská Bystrica, ktorý je vedený pod sp. zn. 7T 56/2019, prípade si vyžiadala aktuálnu správu o stave trestného konania. Poprel tvrdenia oprávneného, že po vydaní vykonávaného rozhodnutia účelovo uskutočňoval kroky k zmenšeniu svojho majetku a že jeho vyhlásenie o nemajetnosti sa nezakladá na pravde. Zopakoval svoje tvrdenia, že nie vlastnou vinou sa dostal do veľmi ťažkej a zložitej finančnej situácie. Jeho obchodní partneri si voči nemu neplnia svoje záväzky, má pretrvávajúce zdravotné problémy a vysoký vek. Opätovne v podanej sťažnosti namietal, že neuznáva exekučný titul, na podklade ktorého je vedené toto exekučné konanie - rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 41Cob/26/2019-551 zo dňa 26.06.2019, z dôvodov, že v danej veci záviselo rozhodnutie súdu od vyriešenia a posúdenia právnych otázok, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici podľa jeho názoru posúdil nesprávne a preto je potrebné považovať nárok uplatnený voči nemu žalobou v základnom konaní za premičaný. Požiadal súd, aby spravodlivo zohľadnil všetky uvedené skutočnosti, a aby rozhodol jednak v súlade s platnými predpismi, ako aj v súlade so zásadou spravodlivosti, zohľadňujúc pri tom inštitút dobrých mravov a základných zásad morálky.

8. Oprávnený vo svojom vyjadrení k sťažnosti povinného zo dňa 26. 05. 2020 uviedol, že je toho názoru, že nie sú splnené podmienky na použitie ustanovenia § 200 Exekučného poriadku v platnom znení v spojení s § 162 ods. 1 písm. a/ CSP a § 164 CSP v platnom znení, a to z toho dôvodu, že v uvedenom prípade nie je možné použiť na predmetné exekučné konanie ustanovenia CSP, pretože Exekučný poriadok upravuje podmienky, za ktorých môže súd zastaviť exekúciu resp. za ktorých je možné povoliť odklad exekúcie a v danom prípade nie sú splnené podmienky na prerušenie konania súdom. Ďalej doplnil, že podal návrh na vykonanie exekúcie na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktorým je rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/26/2019-551 zo dňa 26.06.2019. V tomto rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici nie je žiadna zmienka o konaní resp. nekonaní konateľa žalobcu - Milana Bagačku, za ktoré by mal byť uznaný vinným zo spáchania trestného činu podľa § 344 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona - marenie spravodlivosti, ktorého sa mal Milan Bagačka ako konateľ žalobcu dopustiť a na základe ktorého by krajský súd vydal svoj rozsudok. V odôvodnení tohto rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sú uvedené dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol svojím rozsudkom a pre ktoré vyhovel odvolaniu oprávneného. Z uvedených dôvodov preto povinný nemôže tvrdiť, že v tomto prípade ide o tak závažnú novú skutočnosť, ktorá odôvodňuje zastavenie exekúcie v celom rozsahu v zmysle ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku v platnom znení a že tento údajný trestný čin priamo súvisí s pohľadávkou uplatňovanou v tomto exekučnom konaní. Toto konanie resp. nekonanie Milana Bagačku nemalo žiaden vplyv na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 41Cob/26/2019-551 zo dňa 26.06.2019 a tento rozsudok nebol vydaný na základe, alebo v súvislosti s takýmto konaním resp. nekonaním Milana Bagačku. Milan Bagačka nevykonáva u oprávneného funkciu konateľa spoločnosti, ale vykonáva funkciu predsedu predstavenstva a proti trestnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica podal v zákonnej lehote odpor a toto konanie nie je zatiaľ právoplatne skončené. K ostatným skutočnostiam, ktoré povinný

uviedol vo svojej sťažnosti a ktoré len zopakoval tak, ako boli uvedené v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 09.09.2019 oprávnený odkázal na svoje skoršie vyjadrenia, pričom sa v plnom rozsahu stotožnil s právnou argumentáciou súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia.

9. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

10. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

11. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

12. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

13. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

14. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná.

15. Povinný v podanej sťažnosti predovšetkým namietal, že v danom prípade existuje dôvod na zastavenie exekúcie podľa ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, v zmysle ktorého súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Podľa povinného tento zákonný dôvod zastavenia exekúcie zo strany súdu je daný aj v posudzovanom prípade a to na podklade skutočnosti, že v danej veci podal proti exekučnému titulu - rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 41Cob/26/2019-551 zo dňa 26.06.2019 dovolanie vrátane návrhu na odklad jeho vykonateľnosti, pričom dôvodne predpokladá, že dovolaniu ako aj návrhu na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia bude vyhovené. V danom prípade sa na viac podľa povinného jedná o mimoriadne vysokú sumu, ktorá je pre neho likvidačná a v tejto súvislosti poukázal aj na svoju zložitú finančnú situáciu. Vyjadril aj svoj nesúhlas s právnym posúdením jeho veci Krajským súdom v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 41Cob/26/2019-551 zo dňa 26.06.2019 najmä v otázke posúdenia premičania uplatneného nároku oprávneného v tomto konaní a podľa povinného o neoprávnenosti uplatňovanej sumy v rámci exekučného konania vedeného pod č.k. 7Ek/1283/19 svedčí aj vydanie trestného rozkazu Okresným súdom Banská Bystrica dňa 17.09.2019, ktorým bol predseda predstavenstva oprávneného - Milan Bagačka uznaný vinným zo spáchania trestného činu podľa § 344 ods. 1 písm. a) Tr. zákona priamo súvisiacim s pohľadávkou uplatňovanou v tomto exekučnom konaní.

16. Súd v napadnutom rozhodnutí prijal záver, že podanie dovolania nemá suspenzívne účinky, to znamená, že podanie dovolania nemá žiaden vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť predloženého exekučného titulu. Zákon síce umožňuje dovolaciemu súdu na základe návrhu dovolateľa odložiť vykonateľnosť alebo právoplatnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú na to splnené zákonné podmienky, avšak samotný návrh na odklad vykonateľnosti nemá žiaden účinok vo vzťahu k právoplatnosti a vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia a to až do času, kým dovolací súd o tomto návrhu rozhodne. Sťažovateľ žiadnu priliehavú argumentáciu ohľadom správnosti prijatého právneho názoru súdu nepredniesol, a ani sťažnostný súd nemá čo vytknúť obsahovo správnym záverom súdu k tejto otázke. Súd v danom prípade vychádzal z právnej praxe a teóriu akceptovaného názoru, že dôvodom pre

zastavenie exekúcie nemôže byť bez ďalšieho podanie dovolania a to ani v prípade, ak spolu s dovolaním bol podaný návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého exekučného titulu, keďže podanie dovolania bez ďalšieho nemá odkladný (suspenzívny) účinok (§ 444 CSP) a ani exekučný súd sám nemôže prezumovať výsledok dovolacieho konania (§ 447, § 448 § 449 CSP) v podobe zastavenia exekúcie. Sťažnostný súd pri posúdení daného prípadu vychádzal aj z postulátu, že skutočnosť zakladajúca neprípustnosť exekúcie je taká okolnosť, ktorá definitívne a trvale bráni výkonu exekúcie na podklade konkrétneho exekučného titulu. Samotné podanie dovolania takouto okolnosťou už zo svojej podstaty byť nemôže, pretože povinnému nie je žiadnym spôsobom garantovaný úspech v dovolacom konaní. Sťažnostný súd rovnako pripomína, že dovolanie je zaradené do katalógu mimoriadnych opravných prostriedkov, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (napr. sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016 5 Cdo 255/2014), preto exekučný súd ani nemohol pristúpiť k posudzovaniu prípustnosti tohto opravného prostriedku a ani nijak na podklade jeho obsahu posudzovať jeho dôvodnosť akcentujúc, že z platného právneho poriadku vyplýva, že do vykonateľnosti rozhodnutia pri jeho napadnutí mimoriadnym opravným prostriedkom môže byť primárne zasiahnuté len tými orgánmi, ktoré o uvedených prostriedkoch nápravy konajú a rozhodujú, na ktorú skutočnosť aj správne upozornil súd v preskúmanom rozhodnutí. Pokiaľ by mala byť nejakým spôsobom hodnotená pravdepodobnosť úspechu podaného dovolania v podobe zrušenia prípadne zmeny exekučného titulu v prospech povinného, takéto posúdenie v zmysle § 449 CSP prináleží dovolaciemu súdu, pričom exekučný súd nemôže takéto rozhodnutie prejedukovať v podobe zastavenia exekúcie. Pokiaľ by dovolací súd rozhodol o odklade vykonateľnosti exekučného titulu, táto skutočnosť je dôvodom na odklad exekúcie podľa § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku. Upovedomenie o odklade exekúcie v takom prípade vydáva súdny exekútor (§ 61h ods. 1 Exekučného poriadku). Pokiaľ má potom oprávnený k dispozícii vykonateľný rozsudok, ktorý nebol v predpísanom konaní zrušený, je oprávnený domáhať sa aj jeho núteného výkonu. Opačný výklad by bol v rozpore s primárnym účelom exekučného konania, ktorým je rýchle a efektívne uspokojenie judikovaného nároku oprávneného. Zákon v značnej miere síce chráni záujmy povinného, nesmie však zároveň neprihliadať na záujmy oprávneného, pretože v jeho prospech bola exekúcia nariadená a oprávnený má právo na podklade spôsobilého exekučného titulu žiadať, aby v nej bolo pokračované, a aby sa uspokojenie jeho nároku viac neodďaľovalo (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 60/04).

17. Pokiaľ povinný žiadal exekučný súd, aby opätovne preskúmal skutočnosti, ktorými sa s konečnou platnosťou vysporiadali súdy v základnom konaní, ani tejto žiadosti povinného exekučný súd vyhovieť nemohol. Civilné sporové konanie sa rozpadá na dva samostatné úseky, a to na konanie nachádzacie a konanie vykonávacie (exekučné). V rámci nachádzacieho konania súd rozhoduje o spore, ktorý vznikol medzi jeho účastníkmi a výsledkom jeho rozhodovacej činnosti je exekučný titul. Pokiaľ sa účastník takéhoto nachádzacieho konania domnieva, že rozhodnutie nie je správne, eventuálne spravodlivé, môže sa domáhať svojej ochrany opäť len v konaní nachádzacom (v danom prípade konanie pred Okresným súdom Banská Bystrica sp. zn. 60Cb/163/2013) a to využitím opravných prostriedkov (riadnych alebo mimoriadnych), ktoré mu zákon poskytuje. Všetky námietky týkajúce sa vlastného vzťahu s oprávneným mal povinný možnosť namietať v základnom konaní. Pokiaľ rozhodnutie súdu v základnom konaní nadobudne právoplatnosť a stane sa vykonateľným, môže sa oprávnený účastník domáhať vynútenia splnenia judikovanej povinnosti v exekučnom konaní, ktoré je však konaním samostatným. To v praxi znamená, že exekučný titul je predpokladom pre nariadenie exekúcie, nie je však predmetom prieskumu (posudzovania jeho správnosti lebo nesprávnosti) zo strany exekučného súdu. Exekučný titul potom exekučný súd nepreskúma z hľadiska jeho vecnej správnosti a opätovne pripomína, že nie je ani súdom odvolacím, a ani dovolacím. Z týchto dôvodov preto nemohol exekučný súd prihliadať ani na námietku povinného, že nárok oprávneného voči povinnému uplatnený v základnom konaní žalobou je potrebné považovať za premlčaný, toto posúdenie bolo zverene súdu v základnom konaní, ktorého výsledkom je exekučný titul, ktorým je exekučný súd viazaný (§ 226 CSP). Aplikčná prax súdov v tejto otázke vychádza zo zásady, že námietky voči vadám nachádzacieho konania (resp. rozhodnutia ako jeho výsledku) zásadne nie je možné prenášať do konania exekučného, keďže platí, že exekučné konanie je zo svojej podstaty určené už len na faktický výkon rozhodnutia a nie pre autoritatívne nachádzanie práva, ako to aj správne uviedol súd v preskúmanom rozhodnutí.

18. Ani zlá finančná situácia povinného nemôže byť dôvodom na zastavenie exekúcie zo strany súdu, keďže nemajetnosť povinného zákonodarca ani nezaradil medzi dôvody na zastavenie exekúcie zo strany súdu upravených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Exekučný poriadok v § 61 g ods. 3 Exekučného poriadku ponúka riešenie zhoršenej majetkovej situácie povinného v podobe splátkového kalendára, v § 61h ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku umožňuje odklad exekúcie, prípadne je možné uplatniť postup podľa § 61n písm. d) Exekučného poriadku, kedy je možné zastavenie exekúcie priamo súdnym exekútorom v prípade, ak sa do piatich rokov od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku nepodarilo zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútora. Porovnaním týchto ustanovení je nutné dospieť k záveru, že je práve úlohou povereného súdneho exekútora (a nie súdu) objektívne zistiť majetok povinného podliehajúci exekúcii a až na podklade jeho zistení mu zákon umožňuje postupovať niektorým zo spôsobov upravených v Exekučnom poriadku. Zákonodarca formuláciou ust. § 61k ods. 1 Exekučného poriadku jasne deklaroval, že nie je v právomoci súdu rozhodovať o zastavení exekúcie pre nedostatok majetku na strane povinného. Prijatím opačného záveru by súd povinného nespravodlivo zbavoval jeho bremena plniť si svoje záväzky priznané exekučným titulom bez toho, aby vôbec súdny exekútor mal možnosť v relevantnom časovom období objektívne zistiť jeho majetkovú situáciu a schopnosť povinného vymáhať pohľadávku čo i len z časti uhradiť. Je potrebné doplniť, že pokiaľ má povinný dlhy, je na mieste očakávať, že ako osoba s možnosťou dosahovať príjem si bude aspoň z časti plniť svoje povinnosti z exekučných titulov a hradiť trovy exekúcie. Bolo by v príkrom rozpore so základnými zásadami, na ktorých je vystavaný právny poriadok Slovenskej republiky, ako aj so znením § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, aby na podklade takejto obrany súd poskytol povinnému ochranu v podobe zastavenia exekúcie. Súd ďalej dopĺňa svoj výklad o konštatovaní, že akékoľvek tvrdenia účastníkov konania týkajúce sa majetkovej situácie povinného, prípadne súvisiace s nakladaním povinného s jeho majetkom, neboli pre posúdenie daného prípadu nijako významné, preto sa súd nimi v tomto rozhodnutí ďalej podrobne nezaoberal.

19. Súd odkazujúc na ustanovenie § 245 CSP v spojení s čl. 17 CSP a s prihliadnutím na § 61k ods. 3 Exekučného poriadku sa v sťažnosti zaoberal aj tvrdením povinného, že bez akýchkoľvek pochybností je v posudzovanom prípade prítomná skutočnosť predpokladaná ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku v platnom znení, keď za konanie predsedu predstavenstva oprávneného Milana Bagačku v priebehu súdneho konania, z ktorého pochádza exekučný titul, na základe ktorého si oprávnený odvodzuje svoj nárok v tomto exekučnom konaní, bol voči tejto osobe vydaný trestný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica 7T/56/2019 zo dňa 17. 09. 2019, ktorým ho súd uznal vinným. Súd pri tom prihliadol na skutočnosť, že v zmysle § 61k ods. 3 Exekučného poriadku ide o novú skutočnosť, ktorú je možné zo strany povinného namietať aj po podaní (prvého) návrhu na zastavenie exekúcie v lehote podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku.

20. Vo všeobecnosti k tejto námietke povinného sťažnostný súd konštatuje, že dôvod zastavenia exekúcie zo strany súdu uvedený v ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku je formulovaný všeobecne a jeho účelom je umožniť, aby výkon rozhodnutia bol zastavený i v iných závažných prípadoch, ktoré pre ich rôznorodosť nie je možné priamo predpokladať a špecifikovať v právnej norme. Podľa sťažnostného súdu musí ísť o také okolnosti, pri ktorých je žiadané, aby výkon rozhodnutia bol označený ako neprípustný, a preto musí ísť o okolnosti, ktoré sa v uvedenom smere vyznačujú zodpovedajúcou relevanciou, resp. pôsobia intenzívne a v podstatnej miere na posúdenie zákonnosti vedenej exekúcie. Z pohľadu týchto zásad tvrdenie povinného, že dosiahnutie exekučného titulu trestným činom konateľa oprávneného je tzv. iným dôvodom, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, je možné považovať za relevantné, keďže v prípade preukázania tohto tvrdenia by bol výkon exekúcie v rozpore s procesnými princípmi majúcimi základ v hmotnom práve - trestnom zákone, ktoré ovládajú aj konanie o výkon rozhodnutia.

21. Súd ale v tejto súvislosti pripomína, že v zmysle § 193 CSP je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal. Zákon síce vo všeobecnosti ustanovuje, že prejudiciálne otázky môže súd v civilnom konaní posúdiť sám, bez ohľadu na to, či vec patrí alebo nepatrí do jeho právomoci, a bez ohľadu na otázku príslušnosti. Práve v ust. § 193 však taxatívny spôsobom vymedzuje prípady, ktoré ako prejudiciálne v tomto režime riešiť nemôže. Riešenie týchto otázok je len v kompetencii príslušných súdov a ich rozhodnutiami je súd viazaný.

22. Sťažnostný súd pri skúmaní dôvodnosti obrany povinného proti exekúcii preveroval stav konania vedeného Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 7T/56/2019, pričom zistil, že povinným označený Trestný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7T/56/2019 zo dňa 17. 09. 2019 právoplatnosť nenadobudol, trestná vec nie je právoplatne skončená a vo veci je určený termín hlavného pojednávania na deň 19. 08. 2020.

23. Súd preto bez ďalšieho nemohol v tomto konaní vychádzať zo záveru, že v posudzovanom prípade vydanie exekučného titulu bolo docielené spáchaním trestného činu predsedom predstavenstva oprávneného v základnom konaní, keďže tento záver nevyplýva zo žiadneho právoplatného rozhodnutia súdu, ktorý by disponoval právomocou o tejto otázke rozhodnúť. Súd pri posudzovaní tohto prípadu nemohol ani samostatne posudzovať skutočnosť, že Milan Bagačka oprávneného spáchal konkrétny trestný čin a túto skutočnosť klásť do príčinnej súvislosti s vydaním exekučného titulu a následne s jeho núteným výkonom. Bez rozhodnutia príslušného súdu o tejto otázke preto tvrdeniam povinného o spáchaní trestného činu štatutárnym orgánom oprávneného, ktorého výsledkom malo byť vydanie exekučného titulu, nemohol pripísať žiadnu relevanciu.

24. Nad rámec uvedených skutočností súd ďalej dopĺňa, že z trestného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7T/56/2019 zo dňa 17. 09. 2019 možno vyvodiť, že obvinenému Milanovi Bagačkovi, nar. 07. 06. 1961 je kladené obžalobou za vinu, že ako štatutárny orgán - predseda predstavenstva spoločnosti ALFEX, a. s., so sídlom Zvolenská cesta 5, Banská Bystrica, IČO: 36 035 947, pre účely vtedy prebiehajúceho dokazovania v obchodno-právnom konaní evidovanom v agende Okresného súdu Banská Bystrica pod spisovou značkou 60Cb/163/2013, v právnej veci žalobcu ALFEX, a. s. proti žalovanému Miroslav Uhrík - ELEKTROPROGRES, so sídlom Hliny 17, Badín, IČO: 37 331 370, o zaplatenie sumy 63 078,81 Eur s príslušenstvom zabezpečil, aby v budove Okresného súdu Banská Bystrica, Skuteckého 28, počas pojednávania súdu v súdnom konaní sp. zn. 60Cb/163/2013 a v dobe po tom, ako žalovaný v rámci svojej právnej obrany vzniesol námietku premlčania nároku uplatňovaného žalobcom, bol dňa 13. 06. 2014 predložený do konania sfaľšovaný listinný dôkaz v podobe listiny „uznanie záväzku (podľa § 323 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník)“ zo dňa 24. 08. 2012, na ktorej bolo deklarované, že ju mal podpísať sám zamestnanec žalovaného subjektu Miroslav Uhrík - ELEKTROPROGRES, menom Pavol Baran, zomrelý dňa 05. 10. 2013, naposledy bytom Trieda SNP 78, Banská Bystrica, zabezpečil, aby boli podaním žalobcu doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica, Skuteckého 28, do spisu súdneho konania sp. zn. 60Cb/163/2013, dňa 07. 11. 2014 doručené sfaľšované listinné dôkazy v podobe troch dodacích listov č. 2016, č. 2017 a č. 2043, na ktorých bolo deklarované, že ich tiež mal podpísať sám zamestnanec žalovaného subjektu Miroslav Uhrík - ELEKTROPROGRES menom Pavol Baran, zomrelý dňa 05. 10. 2013, naposledy bytom Trieda SNP 78, Banská Bystrica, pričom následné znalecké dokazovanie nariadené súdom v odbore písomoznalectva u všetkých týchto predložených listín, preukázalo, že na uvedených štyroch listinách nie sú pravé podpisy zamestnanca Pavla Barana, tieto listinné dôkazy neboli odrazom skutočných okolností a boli predložené s úmyslom, aby bol subjekt žalobcu úspešný v petite žalobného návrhu, keďže sa v priebehu trvania konania tiež javilo, že by nárok žalobcu mohol byť v časti sporu vyhodnotený súdom ako už premlčaný, hoci to v konečnom dôsledku nemalo reálne vplyv na priznanie všetkých nárokov žalobcovi, teda mal predložiť dôkazy, o ktorých vedel, že sú sfaľšované, na účel použiť ich ako pravé, čím sa mal dopustiť zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods.1 písm. a) Trestného zákona.

25. Z obsahu predloženého rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60Cb/163/2013 zo dňa 29. 11. 2018 vydaného v spore žalobcu ALFEX, a.s., so sídlom v Banskej Bystrici, Zvolenská cesta 5, IČO: 36 035 947, zastúpeného JUDr. Ľubomírom Messingerom, advokátom, so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 13, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnej pozícii oprávneného, proti žalovanému Miroslavovi Uhríkovi, nar. 19. 04. 1954, bytom v Badíne, Hliny 17, podnikajúcemu pod obchodným menom Miroslav Uhrík - ELEKTROPROGRES, s miestom podnikania v Badíne, Hliny 17, IČO: 37 331 370, zastúpenému AK JUDr. Andrea Slezáková s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Robotnícka 10, IČO: 36 860 999, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnej pozícii povinného, o zaplatenie 63.078,81 Eur s prísl. a o nároku štátu na náhradu trov konania, súd považoval za zistené (odsek 25 konštatovaného rozhodnutia), že z vykonaného dokazovania mal tento súd za preukázané, že medzi sporovými stranami došlo dňa 26. 03. 2009 a dňa 27. 03. 2009 k uzavretiu kúpnej zmluvy, na základe ktorej dodal žalobca ako predávajúci žalovanému ako kupujúcemu požadovaný tovar, ktorý žalovaný riadne prevzal, o čom svedčia žalobcom vystavené dodacie listy č. 2016 zo dňa 26. 03. 2009, č. 2017 zo dňa 26. 03. 2009 a č. 2043 zo dňa 27. 03. 2009. Žalovaný prevzatie tovaru nepoprel, aj

keď dodacie listy nepodpísal. Ďalej mal súd za preukázané, že kúpnu cenu dodaného tovaru vyúčtoval žalobca žalovanému faktúrou č. 9110566 zo dňa 26. 03. 2009, splatnou dňa 25. 04. 2009 vo výške 54.033,56 Eur, faktúrou č. 9110567 zo dňa 26. 03. 2009, splatnou dňa 25. 04. 2009 vo výške 4.488,26 Eur a faktúrou č. 9110572 zo dňa 27. 03. 2009, splatnou dňa 26. 04. 2009 vo výške 4.556,99 Eur. O tom, že citované faktúry sa nachádzajú v dispozičnej sfére žalovaného, svedčí aj listina nazvaná „Odsúhlasenie zostatkov“ zo dňa 25. 01. 2013 a žalovaný obdržanie faktúr ani nepoprel. Napokon mal súd preukázané, že žalovaný svoj záväzok z kúpnej zmluvy spolu vo výške 63.078,81 Eur žalobcovi v lehote splatnosti neuhradil a neurobil tak ani ku dňu rozhodovania súdom. Tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporu sporné, a preto ich súd považoval za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP). Sťažnostný súd z obsahu tohto rozhodnutie ďalej zistil, že súd síce v konaní Zo Znaleckého posudku č. 43/2015 znalkyne PhDr. PaedDr. Eriky Strakovej zo dňa 23. 07. 2015 (na č. l. 226 - 281 p. v.), najmä z jeho záveru (na č. l. 250 - 251 p. v.) zistil, že podpisy na dokladoch nachádzajúcich sa v súdnom spise Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 60Cb/163/2013, a to: na Uznaní záväzku zo dňa 24. 08. 2012, na Dodacom liste č. 2016 vystavenom dňa 26. 03. 2009 na sumu 54.033,56 Eur, na Dodacom liste č. 2017 vystavenom dňa 26. 03. 2009 na sumu 4.488, 26 Eur a na Dodacom liste č. 2043 vystavenom dňa 27. 03. 2009 na sumu 4.556,99 Eur (originály sa nachádzajú vo Veľkej prílohovej obálke č. 2, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť súdneho spisu) nie sú pravými podpismi pána Pavla Barana, nar. 16. 08. 1956, zomr. dňa 05. 10. 2013, naposledy bytom v Banskej Bystrici, Tr. SNP č. 78, je však zrejmé, že tieto dôkazné prostriedky (konštatované dodacie listy a uznanie záväzku) netvorili podklad pre zistený skutkový stav. K tomu sťažnostný súd poukazuje najmä na odsek 33 rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom sa konštatuje, že: „Na tomto mieste súd uvádza, že listina predložená žalobcom do konania nazvaná ako Uznanie záväzku podľa § 323 Obchodného zákonníka zo dňa 24. 08. 2012 (na č. l. 109 p. v.) nemohla vyvolať účinky podľa § 401 Obchodného zákonníka (predĺženie premičacej doby), nakoľko ju podpísala osoba (Pavol Baran), ktorá nemala na takýto právny úkon oprávnenie (či už zákonné alebo splnomocnenie oprávnenou osobou) a navyše znaleckým dokazovaním mal súd preukázané, že podpis tejto osoby na uvedenej listine nie je jej pravým podpisom. Preto súd na tento listinný dôkaz neprihliadol ako na právne relevantný a uzavrel, že na nárok žalobcu uplatnený žalobou je potrebné aplikovať všeobecnú premičaciu dobu upravenú v § 397 Obchodného zákonníka.“

26. Z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/26/2019 zo dňa 26. 06.2019 súd zistil, že súd vychádzal zo skutkového stavu, ako bol zistený prvostupňovým súdom a konštatoval, že medzi sporovými stranami v tomto konaní nebolo sporné, že strany uzavreli kúpnu zmluvu dňa 26.3.2009 a 27.3.2009, na základe ktorej žalobca dodal žalovanému požadovaný tovar, ktorý žalovaný prevzal. Nebolo sporné ani to, že žalovaný kúpnu cenu vyfakturovanú faktúrami faktúry č. 9110566 a č. 9110567 žalobcovi neuhradil. Predmetnými faktúrami žalobca žalovanému vyfakturoval kúpnu sumu 58.521,82 Eur, ktorá zostala predmetom odvolacieho konania. Medzi stranami nebola sporná ani výška uplatneného nároku na zaplatenie istiny a ani výška uplatneného nároku na zaplatenie úroku z omeškania. Spornými skutočnosťami boli, či nárok žalobcu vo výške 54.033,56 Eur s príslušenstvom a vo výške 4.488,26 Eur s príslušenstvom je, alebo nie je premičaný a to na základe uplatnenej námietky premičania zo strany žalovaného (odsek 39 a nasl. rozsudku).

27. Podľa výpisu z obchodného registra spoločnosti ALFEX, a.s. štatutárnym orgánom spoločnosti je predseda predstavenstva Milan Bagačka, Pieninská 19, Banská Bystrica, s dátum vznik funkcie 14.04.1999.

28. Z porovnania skutku, ktorý je kladený predsedovi predstavenstva oprávneného v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 7T/56/2019 za vinu a obsahu rozhodnutí vydaných súdmi v základnom konaní bolo sťažnostným súdom zistené, že pokiaľ obvinený ako štatutárny orgán oprávneného mal predložiť v konaní pred Okresným súdom Banská Bystrica „uznanie záväzku (podľa § 323 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník)“ zo dňa 24. 08. 2012, kde bolo deklarované, že ho mal podpísať sám zamestnanec žalovaného subjektu Miroslav Uhrík - ELEKTROPROGRES, menom Pavol Baran, zomrelý dňa 05. 10. 2013, naposledy bytom Trieda SNP 78, Banská Bystrica dôkazy, a dodacie listy č. 2016, č. 2017 a č. 2043, na ktorých bolo deklarované, že ich tiež mal podpísať sám zamestnanec žalovaného subjektu Miroslav Uhrík - ELEKTROPROGRES menom Pavol Baran, zomrelý dňa 05. 10. 2013, naposledy bytom Trieda SNP 78, Banská Bystrica, ako dôkazné prostriedky, o ktorých vedel, že sú sfaľované, tieto dôkazné prostriedky neboli podkladom pre zistený skutkový stav a súdy na ne v základnom konaní, ktorého výsledkom bol predložený exekučný titul, neprihliadali. Ani v prípade uznania obvineného za vinného zo spáchania tohto skutku by potom

nebolo možné dávať toto jeho protiprávne konanie do príčinnej súvislosti s vydaným exekučným titulom, keďže na výsledok rozhodovacej činnosti súdov v základnom konaní v podobe prijatého exekučného titulu nemohlo mať žiaden vplyv. Súd preto aj z tohto dôvodu tejto obrane povinného proti exekúcii nemohol pripísať žiadnu relevanciu.

29. Povinný žiadal súd, aby pri posudzovaní tohto prípadu vychádzal nielen zo zákonnej úpravy, ale prihliadol aj na pravidlá morálky a inštitút dobrých mravov. Súd v reakcii na túto žiadosť povinného považuje za potrebné pripomenúť, že účelom vykonávacieho konania je zaistiť ochranu práva toho, komu takéto právo bolo priznané vykonateľným exekučným titulom. Spory a iné právne veci sú prejednávané a rozhodované pred (k tomu povolanými) súdmi v občianskom súdnom konaní, a to v tzv. nachádzacom (základnom) konaní. Ak je súčasťou tohto rozhodnutia uloženie povinnosti, náš právny poriadok predpokladá, že jej adresát si ju voči osobe oprávnenej splní dobrovoľne, v lehote a spôsobom ustanoveným v rozhodnutí súdu. Inštitút núteného výkonu takéhoto rozhodnutia možno uplatniť vtedy, keď nie je zo strany povinného oprávnenému poskytnuté judikované plnenie riadne a včas, teda v stanovenej výške a lehote. Z ust. § 48 ods. 2 Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať plnenie z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nespĺnil to, čo mu exekučný titul ukladá. Pokiaľ si potom povinný svoju judikovanú povinnosť voči oprávnenému nespĺnil, oprávnený má zákonom priznanú možnosť domáhať sa núteného výkonu takéhoto rozhodnutia. V exekučnom titule bol povinný poučený, že ak dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie. Konanie oprávneného v podobe iniciovania núteného výkonu exekučného titulu potom nie je možné považovať ani napriek dôvodným námietkám povinného voči spôsobu vedenia procesného útoku oprávneného voči nemu v základnom konaní (v podobe predkladania vadných dôkazných prostriedkov) za v rozpore s morálnymi zásadami tejto spoločnosti, ale je nutné ho hodnotiť ako výkon jeho ústavou garantovaného práva. Je potrebné v tejto súvislosti rovnako zdôrazniť, že výkon práva v rozpore s dobrými mravmi je výlučne kategóriou hmotného práva, v rovine procesného práva tak tento právny inštitút zásadne nenachádza opodstatnenie. Predkladanie vadných dôkazných prostriedkov oprávneným v priebehu nachádzacieho konania preto nemôže byť v danom prípade bez ďalšieho dôvodom na zastavenie exekúcie pre rozpor s princípmi spravodlivosti o to dôraznejšie, že vadnosť týchto dôkazných prostriedkov bola súdmi v základnom konaní odhalená na podklade znaleckého dokazovania a na prijatie exekučného titulu potom táto skutočnosť nemohla mať žiadny vplyv. Právoplatné súdne rozhodnutie je záväzné ako pre exekučný súd, tak aj pre sporové strany. Pokiaľ povinný rozhodnutia súdov v tejto veci nerešpektoval a svoju povinnosť si v zákonnej lehote nespĺnil, je povinný strpieť ich nútený výkon. Miera ochrany poskytovaná povinnému preto zo strany exekučného súdu musí v danom prípade zodpovedať tomu, že povinný dobrovoľne a v lehote určenej exekučným titulom nespĺnil povinnosť, ktorá mu bola exekučným titulom uložená.

30. Rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu exekučného spisu. Pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie súd nevykonáva dokazovanie, skutočnosti potrebné na rozhodnutie sa dokladajú predovšetkým formalizovaným spôsobom (§ 48, § 52, § 53 Exekučného poriadku), súd si tak vedomosť o skutočnostiach rozhodných pre posúdenie návrhu na vykonanie exekúcie získava šetrením, nie dokazovaním. Podobne postupuje aj pri posudzovaní návrhu na zastavenie exekúcie ako aj v konaní o sťažnosti, pokiaľ jeho činnosť spočíva predovšetkým v právnom posúdení veci. Povinný v konaní netvrdil žiadne také skutočnosti, ktoré by si vyžadovali ďalšie doplnenie skutkových zistení, resp. doplnenie dokazovania, oproti tým, ktoré exekučný súd vykonal a ani žiadne iné dôkazné prostriedky neoznačil a žiadne iné doplnenie dokazovania nežiadal. Súd v tejto súvislosti opätovne akcentuje, že viazanosť súdu exekučným titulom vylučuje vykonanie dokazovania ohľadom správnosti záverov súdu prezentovaných v exekučnom titule a preto v tomto smere ani dokazovanie exekučným súdom nemohlo byť vedené. Je tak zrejmé, že rozhodovacia činnosť v danom prípade spočívala výlučne v právnom posúdení veci, bez potreby vykonania dokazovania na pojednávaní, ktoré by vzhľadom na dôvody zastavenia exekúcie uvedené povinným nemohlo priniesť viac svetla do posudzovaného prípadu. Účelu a zmyslu konania o výkon o rozhodnutia preto zodpovedá skutočnosť, že v tomto konaní sa rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, resp. bez výsluchu účastníkov konania (§ 61l ods. 2, § 202 ods. 1 Exekučného poriadku) a vo veci súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za nevyhnutné. Keďže rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu spisu, ktoré poskytli kompletný a ucelený podklad pre zákonné rozhodnutie, súd o podanej sťažnosti rozhodoval bez nariadenia pojednávania.

31. Na základe uvedeného výkladu súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Preskúmané rozhodnutie, ktorým súd zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie, je tak vecne správne a sťažnostný súd v konaní nezistil žiadne dôvody na jeho zmenu alebo zrušenie. Z uvedených dôvodov súd sťažnosť povinného pre jej nedôvodnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 202 ods. 1 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku zamietol (I. výroková veta rozhodnutia).

32. Povinný podaním doručeným súdu dňa 04. 12. 2019 žiadal aj o prerušenie exekučného konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP v spojení § 164 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku, a to až do právoplatného skončenia konania vedeného pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Obdo/65/2019 s odôvodnením, že rozhodnutie exekučného súdu závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Poukázal na skutočnosť, že dňa 19. 08. 2019 cestou Okresného súdu v Banskej Bystrici podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/26/2019 zo dňa 26. 06. 2019, čo má podľa povinného priamy a bezprostredný vplyv na vedené exekučné konanie. Keďže sa jedná o mimoriadne vysokú sumu, ktoré je pre povinného likvidačná, je podľa povinného vhodná v záujme zachovania právnej istoty vyčkať na rozhodnutie dovolacieho súdu. O neoprávnenosti vymáhanej sumy svedčí podľa povinného aj vydanie trestného rozkazu Okresným súdom Banská Bystrica dňa 7Ek/56/2019 zo dňa 17. 09. 2019, ktorým bol konateľ oprávneného uznaný vinným zo spáchania trestného činu podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorý trestný čin priamo súvisí s uplatňovanou pohľadávkou.

33. Podľa 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

34. Podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.

35. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

36. Podľa 162 ods. 3 CSP, o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

37. K fakultatívnemu rozhodnutiu o prerušení konania podľa § 164 CSP je potrebné uviesť, že využitie tohto inštitútu je na mieste v prípade, ak pôjde o otázky, ktoré by exekučný súd mohol sám vyriešiť ako prejudiciálne (pozri § 194 CSP) a ktoré by mohli mať vplyv na výkon exekúcie. Sťažnostný súd na tomto mieste opätovne pripomína, že povinným podané dovolanie nemá suspenzívne (odkladné) účinky, pretože jeho podaním sa zo zákona neodkladá právoplatnosť, ani vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Jeho dôvodnosť a prípustnosť (z hľadiska splnenia procesných podmienok) je výlučne na posúdení súdu príslušného sa ním zaoberať. Z tohto dôvodu nie je daný dôvod na prerušenie konania, nakoľko konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku nie je možné považovať za prejudiciálnu otázku tak, ako to predpokladá § 164 CSP a preto nie je daný dôvod na prerušenie exekučného konania využitím tohto ustanovenia. V prospech tohto záveru vyznieva aj úmysel zákonodarcu v účinnom exekučnom predpise zakotviť len inštitút odkladu exekúcie s rovnakými účinkami, akými disponuje inštitút prerušenia konania, kde taxatívne vymedzuje dôvody odkladu exekúcie (§ 61h Exekučného poriadku) v záujme ochrany práv povinného.

38. V posudzovanom prípade neboli splnené zákonné podmienky ani na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého ustanovenia súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP je nevyhnutné vykladať v intenciách § 193 CSP posledná veta. Súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných

ľudských práv a slobôd, rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov a kto ich spáchal, rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Ako už súd uviedol vo svojom predchádzajúcom výklade, v danom prípade nie je potrebné exekučné konanie prerušiť do skončenia konania vedeného pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 7T/56/2019, keďže výsledky tohto konania nemôžu mať na posúdenie zákonnosti vedenej exekúcie voči povinnému žiadny vplyv (k tomu porov. odsek 27 tohto rozhodnutia).

39. Neboli splnené podmienky na prerušenie konania ani podľa § 163 CSP, keďže prerušenie konania podľa tohto ustanovenia predpokladá zhodný návrh účastníkov konania na využitie tohto postupu, čo nie je daný prípad, keďže oprávnený žiadal o pokračovanie v konaní.

40. Z uvedených dôvodov súd návrh povinného na prerušenie konania zamietol podľa § 162 ods. 3 CSP (II. výroková veta rozhodnutia).

41. Súd ďalej v reakcii na obsah podanej sťažnosti konštatuje, že podľa aktuálnej právnej úpravy pokiaľ súd návrh na prerušenie konania nepovažuje za dôvodný, nerozhoduje o ňom samostatným uznesením, ale uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania bude súčasťou meritórneho rozhodnutia. Tento procesný postup má podľa úmyslu zákonodarcu za cieľ z hospodárniť konanie. Preto v prípade, ak súd v preskúmanom rozhodnutí nesúhlasil s návrhom povinného na prerušenie konania a súčasne nevzhladol dôvody na zastavenie exekúcie, v zmysle § 162 ods. 3 CSP rešpektujúc požiadavku hospodárnosti konania nebolo povinnosťou vyššieho súdneho úradníka rozhodovať o zamietnutí návrhu povinného na prerušenie konania v napadnutom uznesení, ani v osobitnom uznesení. Podľa názoru sťažnostného súdu sa však mal súd s návrhom povinného na prerušenie konania vysporiadať v odôvodnení rozhodnutia. Keďže však takýto postup vyplýva priamo zo zákona, ani tento nedostatok preskúmaného rozhodnutia nemohol založiť vadu zakladajúcu jeho zrušenie zo strany sťažnostného súdu. Pre úplnosť súd dodáva, že keďže v exekučnom konaní súd rozhoduje zásadne uznesením (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku), ktoré sa nepovažuje v zmysle § 234 CSP za rozhodnutie vo veci samej, súd využívajúc ust. § 162 ods. 3 CSP per analogiam návrh povinného na prerušenie konania zamietol v rozhodnutí, ktorým rozhodoval o podanej sťažnosti.

42. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

43. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

44. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

45. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieňa zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, exekučný súd súčasne rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ako aj o ich výške (k tomu porovnaj aj § 199d Exekučného poriadku). Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnený si v sťažnostnom konaní žiadne trovy konania voči povinnému neuplatnil. Sťažnostný súd mu preto s použitím základného princípu podľa čl. 17 CSP voči povinnému

nárok na náhradu trov sťažostného konania nepriznal (III. výroková veta rozhodnutia). Vychádzal pritom z predpokladu, že ak účastník konania o náhradu trov zjavne neprejavil záujem a ani si ich nevyčísliť, je v podmienkach exekučného konania na mieste rozhodnúť tak, že sa mu nárok na náhradu trov daného konania nepriznáva. Prihliadol pri tom najmä na skutočnosť, že exekučné konanie je prísne ovládané dispozičným princípom a exekučný súd nesmie viesť exekúciu voči povinnému v rozsahu, v akom to oprávnený nenavrhne a poverenie na vykonanie exekúcie resp. dodatok k nemu tak vydá len za účelom vymoženía oprávneným požadovaného nároku.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (I. výrok), proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (III. výrok) a proti rozhodnutiu súdu o zamietnutí návrhu povinného na prerušenie konania (II. výrok) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (I. výrok) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (III. výrok) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).